

кой не го следи, той се спусна съ бързи крачки къмъ близката браница, потъна въ гжститѣ ѝ сѣнки, отправи се по най-прѣкия пѣтъ къмъ Никюпъ. На другия день тамъ щѣха да го чакатъ братя, събрани отъ мѣстната околностъ.

При едно движение, съ което искаше да отстрани нѣкакъвъ клонъ, Добромиръ усѣти въ джоба на Витлеемовата туника, която бѣ облѣкълъ подъ расото — писмото на Белослава.

Като че нѣщо го прониза съ тънко, ледено острие.

Колко далечъ бѣха сега мислитѣ му отъ Белослава... Тѣй избледнѣлъ, несжществуващъ сякашъ бѣ скжпниятъ образъ. Какво му пишеше тя? Не искаше да го прочете. Не биваше. Нѣмаше и да ѝ отговори.

Така, далечъ отъ него, тя по-лесно щѣше да се помири съ мисълта, че Добромиръ ще стане съвършенъ братъ и трѣбва да даде обетъ за безбрачие... Белослава не можеше да го разбере. И никога буйната ѝ ромейска кръвь нѣмаше да се смири въ строгитѣ правила на богомилството. Напраздно той бѣ мжчилъ до сега да я въведе поне въ първитѣ стѣпки. Белослава бѣ завинаги загубена въ власть на Сатанаила.

И нищо не можеше вече да свързва този, който напълно се отричаше отъ всички земни блага, който жертвуваше себе си за доброто на другитѣ, който дръзко излизаше съ слабитѣ си сили въ борба противъ неправдата и насиетието, съ тази, която се подчиняваше изцѣло на не-трайния свѣтъ на привидноститѣ.